

SINIF BİLİNCİ, ULUS BİLİNCİ, ENTERNASYONALİZM, ETNİK BÖLÜCÜLÜK, ÜMMETÇİLİK

Aydınlık Dergisi, 10 Mayıs 2009

Yıldırım Koç

Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin karşı karşıya bulunduğu en büyük sorun, genellikle zannedildiği gibi işçi çıkarmalar, ücret düşüklüğü, sendikal hak ve özgürlüklerdeki yetersizlikler ve yalnızca ve doğrudan çalışma yaşamıyla ilgili benzeri sıkıntılar değildir.

En büyük sorun, etnik kökenlere göre bölünme tehdididir. Ulusal bütünlüğün parçalanması, işçi sınıfı ve sendikacılık hareketine de yansımacaktır. Bu bölünme, sınıf bilincini tahrip edecek, ulusumuzu olduğu kadar işçi sınıfımızı da parçalayarak birbiriyle kavgaya tutuşturacaktır. Böyle bir gelişim, işçi hak ve özgürlüklerinin ortadan kaldırılması, sendikacılık hareketinin iyice zayıflatılması için gerekli koşulları yaratacaktır.

12 Eylül öncesinde toplumdaki sağ-sol saflaşması ve kavgası işçi ve memur örgütlerine de yansımıştı. Ekmek ve hak mücadelesinde bir arada olması gereken insanlar bile, düşünce farklılıkları nedeniyle birbiriyle kavga etmiş, birbirine silah çekmişti. Şimdi gündemde olan daha da büyük ve korkunç tehlike, etnik kökene göre bölünmedir. Etnik kökene göre bölünme, siyasi görüşe göre bölünmeden çok daha etkilidir ve tehlikelidir. Etnik kökene göre bölünmenin temeli ise, ırkçılıktır.

İşçi sınıfının ve sendikacılık hareketinin yapması gereken, Atatürk'ün çağdaş milliyetçilik anlayışına sahip çıkmaktır. Atatürk, Türk milletini, "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkı" olarak tanımlamaktadır. Atatürk'ün tanımlamasında ırk esası yoktur. Halbuki bugün "etnik milliyetçilik" olarak emperyalist güçler tarafından teşvik edilen ve desteklenen anlayışın temeli, ırkçılıktır. Ayrıca, sayıları giderek azalmakla birlikte, Türk ırkçılığı yapanlar da hem ülkemize ve ulusumuza, hem de işçi sınıfımıza ve sendikacılık hareketine büyük zarar vermektedir.

Bugün Türkiye'ye saldıran emperyalist güçlerin en önemli hedeflerinden biri, ülkemizde ırkçılığı canlandırmak, ırkçılığa veya etnik kökene dayalı mikromilliyetçi hareketler geliştirerek, Türkiye'yi ve işçi sınıfını bölmede işbirlikçiler yaratmaktır.

Bir işçinin ulusal bilincinin olması ve işçi sınıfı bilincinin olması birbiri ile çelişmez. Ancak bir işçide mikromilliyetçiliğin (etnik köken kimliğinin) öne çıkması, ulusal bilince de, sınıf bilincine de büyük darbe indirir. Bu nedenle, mikromilliyetçiliği teşvik edenler, Türkiye'de işçilerin bölünmesine yol açacak bir sürece katkıda bulunmaktadır.

Ancak, emperyalist ülkelerin işçi sınıfı hareketleri, ülkemiz ve işçi sınıfımız açısından son derece önemli olan bu konuda emperyalist politikaları desteklemektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi, ulusumuzu ve işçi sınıfımızı bölüp birbirine kırdırmaya yönelik bu tehdit karşısında, ülkemizdeki tüm anti-emperyalist, ulusalcı ve vatansever sınıf ve tabakalarla ve kesimlerle ittifak içinde hareket etmelidir. ırkçılığın her türüyle mücadele ve çağdaş bir ulus anlayışında birleşme, ülkemizin de, işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin de çıkarları açısından son derece önemlidir.

İşçi hakları ve sendikacılık ancak laik bir düzende gelişebilir. Köktendinciliğin hakim olduğu ülkelerde ya hiç sendika yoktur, ya da sendika olarak gözükten örgütlenmeler gerçekte devletin kontrolü altındaki yapılardır. ABD emperyalizminin Türkiye'de laik düzeni kaldırma ve yerine "ılımlı İslam"ı geçirme çabaları, işçi sınıfı ve sendikacılık hareketine de büyük darbe indirecektir. Avrupa Birliği'nin, Avrupa'daki Türkler arasında örgütlenen laiklik karşıtı yapılanmalara gösterdiği hoşgörü de aynı amaca yöneliktir.

Laikliğin yok edilmesi, ulus bilinci yerine ümmet bilincini öne çıkaracaktır. Ümmet bilincinin hakim olduğu koşullarda sınıf kimliğinin ve bilincinin gelişmesi de mümkün değildir. Böyle bir durumda, işçilerin "yurttaş" kimliğiyle sendikalarda örgütlenmesi değil, tarikat ve cemaatler içinde şeyhlerin "kul"u haline sokulması söz konusudur.

Laik cumhuriyet, işçi haklarının ve sendikal hak ve özgürlüklerinin temel önkoşuludur. Uluslararası sendikacılık hareketinin ve emperyalist ülkelerdeki sendikaların, Türkiye'de laikliğin korunması ve güçlendirilmesi konusunda hiçbir çabaları veya destekleri olmamıştır.

Günümüzde sınıf bilinçli ve ulusal bilince sahip bir işçinin enternasyonalist bir tavır içine girmesi, dünya ölçeğinde emperyalizme karşı tavır alması demektir. Emperyalizme karşı tavır almayan hiçbir anlayış, enternasyonalist olamaz. Kendilerini, “küresel saldırıya karşı küresel direniş”çi olarak ifade eden birçok kesim, bilinç bir biçimde “emperyalizm” kavramından kaçmaktadır. Dünya Sosyal Forumu’nda ve diğer birçok platformda, yalnızca neo-liberalizme ve neo-liberal kapitalizme karşı çıkılmakta, “emperyalizm” konusunda susulmaktadır. Enternasyonalizmin bugünkü özü, emperyalizme karşı çikiştir. Sınıf bilinçli ve ulusal bilince sahip işçi sınıfları, bu temelde uluslararası düzeyde işbirliğine ve güçbirliğine açıktır. Ancak etnik milliyetçiliği ve hatta ırkçılığı destekleyen, ümmetçiliğe ses çıkarmayan emperyalist ülke sendikalarının ve işçi sınıflarının enternasyonalist olması mümkün değildir. Emperyalistlerin ortağı olduğunu açıkça ifade eden emperyalist ülke işçi sınıfları ve sendikalarının efendiliğini kabul ederek onlarla işbirliği yapmanın “enternasyonalizm” olduğunu ileri sürmek de, en nazik ifadeyle, inandırıcı değildir. 89 yıl önce Bakü Doğu Halkları Kurultayı, Avrupa, Amerika ve Japonya’nın işçilerine şöyle seslenmişti: **“Sizler ki kapitalistlere köpeklik ediyordunuz; bizi kendi köpekleriniz olarak gördünüz.”** Bu ilişkiyi aşağılık ilişkiyi “enternasyonalizm” olarak sunanlar kimseyi aldatamaz.